

## הלכות נזירות פרק ט

א. המפריש מעות שיקריב מהן קרבנות נזירים, והקריב מהן והותירו יביא במותרן קרבנות נזירים אחרים: שמותר נזירים, לנזירים. הפריש מעות סתומין לנזירותו, והותירו יפלו המותרין לנדבה.

ב. הפריש מעות מפרשין לנזירותו, והותירו מותר מעות העולה יבואו עולה, ומותר החטאת ילכו לים המלח. ומותר דמי השלמים יבואו שלמים; ואין טעונין לחם, ונאכלין ליום אחד.

ג. המפריש מעות לנזירותו, ומת אם היו סתומין, יפלו לנדבה. היו מפרשין דמי עולה עולה, דמי חטאת ילכו לים המלח; דמי שלמים יבואו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם.

ד. פיצד הם המעות הסתומין: כגון שהפריש מעות להביא מהן קרבנותיו, ולא אמר כלום; אבל אם אמר אלו לחובתי, הרי אלו כמפרשין; ואין צריך לומר, אם אמר אלו לעולתי ולחטאתי ולשלמי, שהן כמפרשין.

ה. המפריש בהמה בעלת מום, הרי היא כמעות סתומין; וכן המפריש לשון שלכסף וזהב, או כלי אף על פי שאמר שזו לעולתי ולחטאתי ולשלמי, הרי הוא כמעות סתומין. האומר אלו לחטאתי והשאר לנזירותי, ומת, או שהיתה אשה, והפר לה בעלה דמי חטאת ילכו לים המלח, והשאר יביא בחצין עולה ובחצין שלמים. אמר אלו לעולתי, והשאר לנזירותי דמי עולה יבואו עולה, והשאר יפלו לנדבה.

ו. מי שדמה שהוא חייב בנזירות, והפריש קרבנותיו, ואחר כך שאל לחכם, והורהו שאין זה נדר ואינו חייב בנזירות מה יעשה בקרבנות שהפריש: יצאו וירעו בעדר שזה הקדש טעות הוא שאינו הקדש, כמו שיתבאר במקומו.

ז. האשה שנדרה בנזיר, והפרישה קרבנותיה, ואחר כך הפר לה בעלה אם משלו היתה הבהמה, תצא ותרעה בעדר: שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו. ואם היו הקרבנות משלה ואין לבעלה בהן כלום, כגון שנתנו לה מתנה על מנת שלא יהיה לבעל בהן רשות, אלא מה שתרצה, תעשה בהן החטאת תמות, והעולה תקרב עולה; והשלמים יקרבו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם.

ח. הפריש מעות סתומין לקרבנותיה, יפלו לנדבה. היו מפרשין דמי חטאת ילכו לים המלח, ודמי עולה יבואו עולה; ודמי שלמים יבואו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם.

ט. האשה שנדרה בנזיר, ונטמאת בתוך ימי נזירות, ואחר כך שמע בעלה, והפר לה הרי זו מביאה קרבן טמאה.

י. האיש שהדיר את בנו בנזיר, והפריש עליו קרבנותיו, ולא רצה הבן בנזירות זו, ומחה הוא או קרוביו, או שגלח הוא, או שגלחוהו קרוביו החטאת תמות, והעולה תקרב עולה; והשלמים יקרבו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם.

יא. הפריש לו מעות סתומין, הרי אלו יפלו לנדבה. היו מעות

מִפְּרָשִׁין דְּמִי חֲטָאת יִלְכוּ לִים הַמֶּלֶח, וְדָמִי עוֹלָה יָבוֹאוּ עוֹלָה;  
דְּמִי שְׁלָמִים יָבוֹאוּ שְׁלָמִים, וְאִינָן טְעוּנִין לָחֶם וְנֶאֱכָלִין לְיוֹם  
אֶחָד.

יב. הָאוֹמֵר הָרִינִי נֹזֵיר כְּשִׁיהִיָּה לִי בֶן, וְהַפְּרִישׁ קֶרֶבֶן, וְהַפִּילָה  
אֶשְׁתּוֹ, וְחִזְרָה וַיִּלְדָּה הָרִי זֶה הַקֶּרְבָּנוֹת סֶפֶק, וְאֶסוּרִין בְּגִזָּה  
וְעִבּוּדָה.

יג. שְׁנֵי נֹזִירִים שֶׁנִּטְמָא אֶחָד מֵהֶן, וְאִין יָדוּעַ מִי הוּא כִּיצַד  
מִבִּיאִין קֶרְבָּנוֹתֵיהֶן: מִבִּיאִין קֶרֶבֶן טְמֵאָה, וְקֶרֶבֶן טְהוֹרָה בְּמִלֵּאת  
יְמֵי נֹזִירוֹתָם, וְאוֹמֵר אֶחָד מֵהֶן אִם אֲנִי הוּא הַטְּמֵא, קֶרֶבֶן טְמֵאָה  
שְׁלִי וְקֶרֶבֶן טְהוֹרָה שְׁלֹךְ, וְאִם אֲנִי הוּא הַטְּהוֹר, קֶרֶבֶן טְהוֹרָה שְׁלִי  
וְקֶרֶבֶן טְמֵאָה שְׁלֹךְ. וְסוֹפְרִין יְמֵי נֹזִירוֹת אַחֲרֵת גְּמוּרָה מֵאַחֵר  
קֶרְבָּנוֹת אֵלּוּ.

יד. וְחִזְרִין וּמִבִּיאִין קֶרֶבֶן טְהוֹרָה, וְאוֹמֵר אֶחָד מֵהֶן אִם אֲנִי הוּא  
שְׁהִיִּיתִי טְמֵא, קֶרֶבֶן טְמֵאָה שְׁלִי וְקֶרֶבֶן טְהוֹרָה שְׁלֹךְ וְזֶה קֶרֶבֶן  
טְהוֹרָתִי, וְאִם אֲנִי הוּא הַטְּהוֹר, קֶרֶבֶן טְהוֹרָה שְׁלִי וְקֶרֶבֶן טְמֵאָה  
שְׁלֹךְ וְזֶה קֶרֶבֶן טְהוֹרָתִי.

טו. נִמְצָאוּ שְׁלָל הַפְּסִידוֹ בְּקֶרְבָּנוֹתֵיהֶן כָּלוּם. מֵת אֶחָד מֵהֶן  
הָרִי זֶה מִבִּיא חֲטָאת הָעוֹף, וְעוֹלֹת בְּהֶמָּה, וַיֹּאמֶר אִם טְמֵא  
הָיִיתִי, הַחֲטָאת מִחוּבָּתִי וְהָעוֹלָה נִדְּבָה, וְאִם טְהוֹר הָיִיתִי,  
הָעוֹלָה מִחוּבָּתִי וְחֲטָאת הָעוֹף סֶפֶק; וְסוֹפֵר יְמֵי נֹזִירוֹת אַחֲרֵת,  
וּמִבִּיא קֶרֶבֶן טְהוֹרָה וְאוֹמֵר, אִם טְמֵא הָיִיתִי, הָעוֹלָה הִרְאֵשׁוּנָה  
נִדְּבָה וְזֶה חוּבָּה, וְאִם טְהוֹר הָיִיתִי, הָעוֹלָה הִרְאֵשׁוּנָה חוּבָּה  
וְזֶה נִדְּבָה וְזֶה שְׁאֵר קֶרְבָּנִי. וְאִין אֶחָד מִשְׁנֵיהֶם מְגַלַּח תְּגַלַּחַת  
טְמֵאָה, אֵלֹא אִם כֵּן הָיוּ קִטְנִים אוֹ נָשִׁים שְׂאִין אֵלּוּ מְקִיפִין פֶּאת  
רֹאשָׁם מִסֶּפֶק.

טז. כִּיצַד יוֹלֵד לָחֶם סֶפֶק זֶה בְּטְמֵאָה: כְּגוֹן שֶׁהָיוּ שְׁנֵי הַנֹּזִירִים  
עוֹמְדִין בְּרִשּׁוֹת הִיחִיד, שֶׁסֶּפֶק טְמֵאָה שָׁם טְמֵא, וְהָיָה אֶחָד  
מִבְּחוּץ רוֹאֶה אוֹתָן וְאוֹמֵר, רָאִיתִי אֶת אֶחָד מֵכֶם שֶׁנִּטְמָא וְאִינִי  
יֹדֵעַ מִי הוּא. אָבֵל אִם הָיָה עַד זֶה עֲמָהֶן בַּחֲצֵר, הָרִי שְׁנֵיהֶן  
טְהוֹרִין כִּיּוֹן שֶׁהֵן שְׁלוּשָׁה, הָרִי הֵן רַבִּים, וְרַבִּים בְּרִשּׁוֹת הִיחִיד,  
סֶפֶקֶן טְהוֹר: כִּסְפֶּק טְמֵאָה בְּרִשּׁוֹת הַרַבִּים שֶׁהוּא טְהוֹר, כְּמוֹ  
שִׁיתְּבָאָר בְּמִקְוָמוֹ.

יז. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשִׁשְׁתִּיקוֹ הַנֹּזִירִים שְׁנֵיהֶם, אוֹ נִסְתַּפֵּק  
לָהֶן הַדָּבָר. אָבֵל אִם אָמַר אֶחָד מֵהֶן אֲנִי לֹא נִטְמָאתִי, אֶפְלוּ שְׁנֵי  
עֲדִים מְעִידִין עָלָיו שֶׁנִּטְמָא אֵינוֹ מִבִּיא קֶרֶבֶן עַל פִּיהֶם: שְׁזֵה  
שֶׁאָמַר לֹא נִטְמָאתִי, כְּאוֹמֵר אֵינִי חַיֵּב בְּטְמֵאָה שֶׁכָּבֵר נִשְׁאַלְתִּי  
עַל נֹזִירוֹתִי, וְנִמְצָא שֶׁאֵינוֹ מְכַחֵשׁ אֶת הָעֲדִים, וְאָדָם נֶאֱמָן עַל  
יָדֵי עֲצָמוֹ. אָבֵל אִם שֶׁתֵּק אוֹ נִסְתַּפֵּק לוֹ הָרִי זֶה מִבִּיא קֶרֶבֶן,  
אֶפְלוּ עַל פִּי עַד אֶחָד כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

יח. וְכֵן עַד שֶׁאָמַר לֹאֶחָד, בְּפָנֵי נִדְרָת בְּנֹזִירוֹת אִם הִכְחִישׁוּ, אֵינוֹ  
חַיֵּב כָּלוּם; וְאִם לֹא הִכְחִישׁוּ, נוֹהֵג נֹזִירוֹת עַל פִּיו. אֶפְלוּ אָמַר  
לְשֹׁנִים, רָאִיתִי אֶחָד מֵכֶם שֶׁנֹּזֵר וְאִינִי יֹדֵעַ מִי הוּא הוֹאִיל וְאִין  
מְכַחֵשִׁין אוֹתוֹ, נוֹהֵגִין נֹזִירוֹת עַל פִּיו. נִהֵג נֹזִירוֹת עַל פִּי עַד,  
וְשִׁתָּה יֵין אוֹ נִטְמָא, וְהִתְרוּ בּוֹ לֹקָה, אָף עַל פִּי שֶׁעִיקַר הַנֹּזִירוֹת  
בְּעַד אֶחָד.

יט. מֵת שֶׁהָיָה מְשַׁכֵּב לְרַחֵב הַדֶּרֶךְ אָף עַל פִּי שְׂאִין שָׁם מְקוֹם

לְעֵבֶר אֵלָא עָלְיוֹ אוֹ נוֹגַעַ בְּצִדּוֹ, וְאֵף עַל פִּי שְׁהִיא טְמֵאָה יְדוּעָה,  
וְעֵבֶר מִשֵּׁם נָזִיר הָרִי זֶה טָהוֹר, הוּאִיל וְסִפְקֵי רְשׁוֹת הָרַבִּים טָהוֹר.  
בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּמַהֲלֵךְ בְּרִגְלוֹ. אֲבָל אִם הִיא רוֹכֵב, אוֹ  
טָעוֹן מִשָּׂא הָרִי זֶה טְמֵא: שְׁהַמְהֵלֵךְ בְּרִגְלָיו, אִפְשָׁר שְׁלֵא יִגַּע  
וְשְׁלֵא יֵאָהִיל וְשְׁלֵא יָסִיט; אֲבָל טָעוֹן אוֹ רוֹכֵב אִי אִפְשָׁר שְׁלֵא  
יִגַּע אוֹ שְׁלֵא יֵאָהִיל אוֹ שְׁלֵא יָסִיט, שְׁהָרִי הַמֵּת לְרַחֵב הַדֶּרֶךְ.